

Sygn. akt IX W 2852/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Beata Kalińska

Protokolant –sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

w obecności oskarżyciela publ.nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu w dniu 28/08/2014r., 23/09/2014r., 16/10/2014r., 24/11/2014r., sprawy

W. Ł. (1)

s. E. i C. z domu B.

ur. (...) w N.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 maja 2014r. o godzinie 16:30 na drodze nr (...) km gm. S., kierując pojazdem marki R. o nr rej (...) wykonując manewr wyprzedzania nieustalonego pojazdu nie upewnił się co do możliwości wykonywania manewru wyprzedzania w wyniku czego zderzył się z pojazdem wyprzedzającym m-ki B. o nr rej (...) powodując uszkodzenia pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego i pasażerów pojazdu m-ki B. oraz dla pasażerów pojazdu m-ki R.

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 24 ust. 1 pkt. 2 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

ORZEKA

I. obwinionego **W. Ł. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 86 § 1 kw w związku z art. 24 ust. 1 pkt. 2 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i za to z mocy art. 86 § 1 kw skazuje go na **karę grzywny w wymiarze 500zł(pięćset) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych oraz kosztami opinii biegłego w kwocie 639,40zł.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 28 listopada 2014r. uznał obwinionego W. Ł. (1) za winnego tego , że w dniu 11 maja 2014r. o godzinie 16:30 na drodze nr (...) km gm. S., kierując pojazdem marki R. o nr rej (...) wykonując manewr wyprzedzania nieustalonego pojazdu nie upewnił się co do możliwości wykonywania manewru wyprzedzania w wyniku czego zderzył się z pojazdem wyprzedzającym m-ki B. o nr rej (...) powodując uszkodzenia pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego i pasażerów pojazdu m-ki B. oraz dla

pasażerów pojazdu m-ki R. ,tj. popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw w związku z art. 24 ust. 1 pkt. 2 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

Obwiniony W. Ł. (1) z zawodu monter zarabia powyżej (...). Żona obwinionego jest zatrudniona w (...) i zarabia powyżej (...). Mają na utrzymaniu 1 dziecko. Obwiniony nie był uprzednio karany.

(dane osobopoznawcze k.59)

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika ,że 11maja 2014r. około godziny 16:30 na drodze krajowej nr (...), obwiniony W. Ł. (1) kierował pojazdem m-ki R. (...) o nr rej. (...). W pojeździe miejsce pasażerów zajmowali żona obwinionego J. i córka J.. Jechali od strony O. w kierunku S.. Również tą trasą jechał pokrzywdzony W. F. (1), kierujący autobusem rejsowym m-ki B. o nr rej. (...) ,należącym do firmy (...). Tego dnia warunki drogowe były dobre , nawierzchnia jezdni sucha , przy dużym natężeniu ruchu. Dopuszczalna prędkość na tym prostym odcinku drogi wynosiła 90km/h. Jako pierwszy jechał nieustalony autobus , za nim pojazd obwinionego m-ki R. (...), a za nim kierujący autobusem m-ki B.. Jako pierwszy manewr wyprzedzania dwóch poprzedzających pojazdów podjął kierujący pojazdem m-ki B.. Gdy znajdował się na lewym pasie ruchu i zbliżał się do pojazdu m-ki R., ten podjął również manewr wyprzedzania n/n autobusu i zaczął wjeżdżać na lewy pas ruchu, będąc nieznacznie odchyłonym w lewą stronę . Wówczas doszło do kontaktu między pojazdami. W pojeździe m-ki R. zostało zerwane lustro lewe , zarysowane drzwi przednie lewe, zarysowane i wgniecione drzwi tylne lewe , pogięty i zarysowany lewy tylny błotnik ,zarysowany tylny zderzak z lewej strony, a autobusie B. został zerwany przedni prawy narożnik , zarysowane przednie prawe drzwi , zarysowany i pogięty kołpak koła przedniego prawego.

W miejscu , gdzie nastąpiła kolizja pas prawy ma szerokość 3,8m , pobocze do linii krawężniowej z prawej strony ma 0,9m natomiast pas lewy ma 3,6 m a pobocze do linii krawężniowej po lewej stronie ma 1,0m.Obwiniony w momencie zetknięcia się pojazdów zaniechał wyprzedzania n/n autobusu zjeżdżając do prawej strony ,natomiast kierujący autobusem m-ki B. wyprzedził obydwa pojazdy. Zdarzenie drogowe obsługiwali funkcjonariusze Policji G. K. (1) i K. B. (1). Wobec sprzecznych relacji na miejscu zdarzenia nie prowadzili postępowania mandatowego.

.(d. protokoły oględzin k.6,7,notatka urzędowa k.4-4 verte, szkic sytuacyjny k.5, karta zdarzenia drogowego k.8, zeznania K. B. k.81G. K. k.6overte, płyta CD k.35)

Obwiniony W. Ł. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił , że za nim podjął decyzję o wyprzedzaniu , upewnił się , że lewa strona jezdni jest pusta, spojrzął w lusterko i nie widział by kierowca autobusu dał kierunkowskaz , że będzie wykonywał jakiś manewr. Jak podjął manewr to poczuł , że wjeżdża w niego autobus. Stwierdził , że manewr wyprzedzania wykonywał z prędkością około 90km/h.

Wyjaśnił , że pojazd ten był dla niego widoczny w odległości około 20metrów gdy podjął manewr wyprzedzania innego pojazdu. , a do poprzedzającego n/n autobusu miała jeszcze około 30m. Obwiniony zaprzeczył by autobus B. jechał w tym czasie obok niego , tylko był z tyłu a potem po lewej stronie jego pojazdu , co należałoby według obwinionego odczytać , że „ na trzeciego”

(d. wyjaśnienia obwinionego k.59-59verte).

Sąd zważył , co następuje.

Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na podzielenie ,w takim zakresie ,w jakim pozostają w sprzeczności z ustaleniami stanu faktycznego . Ponadto są przejawem dążenia obwinionego do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Wersja w tym zakresie przedstawiona przez obwinionego , zdaniem Sądu jest nieprawdziwa w świetle zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, w tym pokrzywdzonego W. F. (2) kierowcy autobusu B. , pilot z autobusu rejsowego M. T. oraz funkcjonariusza Policji z Wydziału Ruchu Drogowego G. K. (1) oraz pasażera autobusu E. R. (1).

Relacje tych świadków bądź wynikają bezpośrednio z obserwacji toru jazdy kierowcy autobusu , bądź ,jak w przypadku funkcjonariusza Policji opierają się na analizie uszkodzeń i mechanizmu ich powstania w obydwu pojazdach. Kierujący Autobusem gdy wykonywał manewr wyprzedzania pojazdu obwinionego w tej fazie nawet go nie widział ponieważ B. jest dużo wyższy, jedynie w pewnym momencie słyszał, poczuł uderzenie.

Sąd uznał zeznania w/w świadków za spójne , logiczne i konsekwentne . Zeznania te znajdują ponadto poparcie w analizie okoliczności kolizji przeprowadzonej przez biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego E. R. , który został powołany w sprawie.

W tych okolicznościach za niewiarygodne Sąd uznał zeznania osób bliskich dla obwinionego tj. żony obwinionego J. Ł. (1) i córki J. Ł. (2) , które są zeznaniami osób zainteresowanych korzystnym dla obwinionego rozstrzygnięciem sprawy. Ponadto w przedstawionej przez nie wersji , że autobus B. znajdował się z tyłu , gdy obwiniony podjął manewr wyprzedzania , dają podstawę do przyjęcia , że inne byłoby umiejscowienie uszkodzeń stwierdzonych w obydwu pojazdach w świetle protokołów oględzin pojazdów.

Również nieprawdziwa jest relacja obwinionego , z której wynika , że należycie obserwował w lusterku sytuację na drodze , przy tak sprzyjających warunkach drogowych i dobrej widoczności. Tym bardziej , że pojazdy poruszały się dynamicznie przy dozwolonej prędkości , ustalonej na 90km/h.

Za nieprzydatne Sąd uznał zeznania K. B. (1) , która była osobą oddelegowaną jako policjantka i jak sama potwierdziła na rozprawie ,nie знаła się na czynnościach podjętych przez funkcjonariusza Policji G. K..

Ponadto przeczą wyjaśnieniom obwinionego w tej kwestii ustalenia biegłego sądowego E. R. (3) .

(d. opinia techniczna k.86-103, zeznania biegłego k.110-110-verte)

Z opinii biegłego wynika , że na odcinku drogi , gdzie doszło do kolizji jej szerokość pozwalała na bezkolizyjny przejazd 3 pojazdów jednocześnie , ale tylko wtedy gdyby kierujący pojazdem m-ki R. poruszał się przy osi jezdni a kierujący autobusem m-ki B. poruszał się wykorzystując utwardzone pobocze. Gdyby obwiniony poruszał się środkiem lewego podczas wyprzedzania n/n autobusu, to kierujący autobusem B. powinien zjechać z jezdni w kierunku utwardzonego lewego pobocza , na którym powinny pozostać ślady ,a takich nie ujawniono. Wykluczył wersję przedstawioną przez obwinionego , że autobus B. znajdował się z tyłu ,gdy obwiniony podjął się wykonania manewru wyprzedzania n/n autobusu. Biegły wskazał na ograniczenia techniczne i eksploatacyjne autobusu B. przy jednocześnie znacznie większych możliwościach przyspieszenia pojazdu obwinionego m-ki R.. Ze śladów uszkodzeń pojazdu m-ki R. wynika , że impuls siły , który powstał podczas kontaktu między pojazdami skutkowało przemieszczeniami , których rozmiar był większy od tyłu do przodu pojazdu, a to dowodzi , że podczas tego kontaktu autobus musiał się poruszać z większą prędkością niż pojazd m-ki R.. Charakter uszkodzeń wskazuje , że kierujący autobusem m-ki B. ,jako pierwszy rozpoczął manewr wyprzedzania i już znajdował się na lewym pasie . To , że kierujący autobusem nie widział pojazdu R. a jedynie słyszał wynika z faktu , że ograniczoną widoczność mógł mieć jedynie wtedy gdy autobus był już na lewym pasie ruchu i znajdował się w niewielkiej odległości od poprzedzającego pojazdu R. , który w tym momencie był na prawym pasie i mógł być w trakcie rozpoczęcia manewru wyprzedzania. Dlatego w zaistniałej sytuacji bardziej prawdopodobną wersją jest wersja kierującego autobusem m-ki B..

Sąd podzielił te ustalenia i uznał opinię biegłego za rzetelną i wyczerpującą .

Reasumując , zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdza zawinienie obwinionego w zakresie popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 86§1kw w zw. z art. 23 ust.1 pkt.2, ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd miał na względzie szkodliwość społeczną czynu obwinionego , lekceważenie obowiązujących przepisów, podczas jednego z trudniejszych manewrów ,jakim jest wyprzedzanie oraz skutki zdarzenia spowodowane zachowaniem obwinionego . Do łagodzących zaliczył niekaralność obwinionego.

W tych warunkach skazał obwinionego na karę grzywny ,jak w części dyspozytywnej wyroku i uznał , że sytuacja bytowa obwinionego pozwala na obciążanie go kosztami postępowania i opłatą oraz kosztami opinii biegłego.

Orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego i odpowiada wymogom kary w zakresie prewencyjno-wychowawczego oddziaływania.